CU BANDEROLA PE BRAȚUL STÎNG

● SÎNT BINE ALEȘI ACTUALII CĂPITANI DE ECHIPĂ AI DIVIZIONARELOR A? ● CUM ÎȘI ÎNDEPLINESC EI ROLUL? ● OBSERVAȚIILE NOASTRE ASUPRA CONDUCĂTORILOR ÎN TEREN AI ECHIPELOR, ÎN ETAPA A VIII-a A DIVIZIEI A

Căpitanul de echipă întruchipează omul care conduce în focul luptei pe coechipieri; el este — dacă vreți — un dirijor și un executant în același timp, al partiturii de 90 de minute, „scrisă" de 22 de combatanți. Căpitanul de echipă este sau, mai bine zis, ar trebui să fie, modelul exemplarei comportări, al bărbăției, al echilibrului și calmului.

Armele sale? Mai întîi experiența; apoi ani de credință dăruiți acelorași culori; o valoare intrinsecă greu de contrazis; personalitate de prim plan a formației, condiție a deplinei autorități în echipă; omul — exemplu constant de conduită ireproșabilă. Acesta ar fi un portret ideal al căpitanului de echipă, figură care, adeseori s-a confundat cu numele marilor echipe din fotbalul de la noi și de aiurea. **Nazzasi** s-a identificat ani și ani cu succesele Uruguayului — dublă campioană olimpică și prima proprietară a „Zeiței de aur"; **Combi, Planicka, dr. Sarosi** — apăreau în fruntea unor echipe celebre (Italia, Cehoslovacia, Ungaria din anii dinaintea celui de al doilea război mondial). La noi, **Vogl, Sfera, Steinbach** erau căpitani celebri ai nu mai puțin celebrelor Juventus, Venus, Unirea Tricolor. Trecînd la anii mai apropiați de noi, un **Apolzan** (C.C.A.), un **Nunweiller III** (Dinamo București), un **Mircea Luca** („U" Cluj), un **Mercea** (U.T.A.) au întruchipat pe veritabilul conducător din teren al echipei, pe fotbalistul-exemplu, după cum în marile teamuri ale actualității **Moore** (Anglia), **Facchetti** (Italia), **Giaici** (Iugoslavia), **Rivera** (Milan), dau viață idealului căpitan de echipă.

Iată un personaj celebru sau în orice caz de mare utilitate bunei conduite a unei partide pe care comentariile noastre l-au lăsat pînă acum — nemeritat — în umbră. Iată de ce ne-am decis să-i consacrăm un comentariu, la datele actualității, folosind observațiile unor recente etape.

Cum se comportă căpitanii echipelor noastre din primul eșalon? Criteriile tradiționale ale desemnării lor sînt urmate?

Reprezintă cei 16 purtători ai banderolei de onoare pe cei mai indicați conducători în teren?

Ce am constatat?

În foarte multe echipe l-am întîlnit, simbătă, pășind în fruntea coechipierilor, pe unul dintre cei mai vechi jucători ai formației, sportiv cu rezultate apreciate în activitatea de performanță, pe omul respectuos și respectat: **Gherghelі** (Dinamo București), **Greavu** (Rapid), **Soos** (C.F.R. Cluj), **Cîmpeanu** („U" Cluj), **Hălmăgeanu** (Steaua) **Florea** (Petrolul), **Ivăncescu** (Steagul roșu), **Nedelcu** (Dinamo Bacău). Acești căpitani cu prestigiu au știut, în general, să impună nota de corectitudine a echipelor lor, au intervenit pozitiv în cazurile de mici altercații din teren **(Greavu, Gherghelі),** au contribuit cu exemplul lor în joc chiar dacă n-au avut în totalitate și o reușită tehnică. Ne-am întîlnit și cu căpitani de echipă mai proaspeți, ca **Oblemenco** (în general preocupat de rolul său, dar depășit o dată de nervi, la o decizie discutabilă a arbitrului, gest pe care sperăm că nu-l va mai repeta), succesor al unui „căpitan de cursă lungă", acel vechi purtător al culorilor craiovene, **Deliu**; ca **Stocker,** schimbul lui **Libardi,** absent temporar în formația Jiului; ca **Czako,** desemnat să recondiționeze în echipa mureșană prestigiul funcției, șifonat de fostul deținător, **Siko.** Să mai cităm și cazul de interimat de la Pitești, unde **Niculescu,** înlocuitorul lui **Barbu** — bolnav — s-a achitat de misiune cu o însuflețire într-adevăr de debutant, însă de bun augur pentru echipă.

Să ne oprim și la aspecte mai puțin roze. La căpitani care își rezumă rolul la stringerile de mînă protocolare și alegerea terenului **(Eugen Naghi** — Crișul; **Cuperman** — Politehnica Iași) fără să aibă acele intervenții încurajatoare sau admonestatoare atît de utile coechipierilor. După cum așteptăm de la un căpitan al echipei campioane, ca **Petescu,** un aport mai substanțial în îmbunătățirea atmosferei din echipă, firește și în orele din afara terenului, dar și în hotărîtoarele clipe de întrecere pe gazon.

Ca o observație generală a comportării celor 16 căpitani de echipă: **se simte nevoia unei colaborări mai intense, mai sincere din ambele părți, între arbitri și căpitanii de echipă.** Dacă aceștia din urmă au datoria să fie de două ori mai corecți că ținută față de conducătorul jocului, apoi și „cavalerii fluierului" au datoria să privească cu mai multă prețuire pe căpitanii de echipă, care sînt, în definitiv, cei mai apropiați colaboratori ai lor.

Acestea ar fi deocamdată cîteva considerații asupra unui subiect care mai merită reveniri

Eftimie IONESCU
Ion CUPEN

ARAD. Axente șutează din poziție favorabilă, balonul îl depășește pe portarul M. Ionescu, dar va întîlni bara
Foto: M. CANCIU

A FOST JUSTIFICATĂ „ROCADA" FERENCZI – VLAD?

Nota de față nu are adîncimea și de aici, probabil, nici forța de convingere a unei anchete pe care, fără îndoială, actuala situație a echipei Crișul o impune cu necesitate. Fără a exclude posibilitatea unei asemenea viitoare investigații (mai degrabă o sugerăm) încercăm astăzi să jalonăm cîteva infiltrații nedorite în viața acestei formații divizionare A, despre a căror prezență am auzit, sau am constatat-o simbătă, cu prilejul meciului cu Dinamo Bacău. Nu ne vom ocupa de poziția ei în clasament, pentru că în ierarhia campionatului, locurile inferioare trebuie și ele, în mod inevitabil, ocupate. Nu vom porni nici de la ceea ce a realizat echipa orădeană în 8 etape, deși acest aspect reprezintă unul dintre factorii indubitabili necesari unei judecăți de valoare. Punctul de plecare al prezentei note îl constituie însăși imaginea echipei, așa cum apare ea pe teren acum, în fața unor suporteri care, rămași fideli în dragostea ce i-o poartă, nu mai pot fi induși în eroare de niște aparențe destrămabile ca un fum de țigară.

ÎN „MATCA" CRIȘULUI, INFILTRAȚII NEDORITE

Euforiei firești, intervenită după promovare, i-a urmat, ne amintim bine, un an divizonar A fără strălucire, dar cu vădite promisiuni... de mai bine, promisiuni cu acoperire în tinerețea echipei, în talentul real al multora dintre componenții ei, în sprijinul ce se făcea simțit din partea organelor locale, despre care Ferenczi, antrenor principal pe atunci, nu se plîngea. Și a început campionatul prezent. Primele evoluții au atras critici, dar ele au fost motivate de dificultățile unui turneu precompetițional (în treacăt fie spus, și acest aspect implică discuții despre capacitatea organizatorică a celor ce răspund de destinele echipei). Numai că de atunci a mai trecut multă apă prin matca Crișului și echipa orădeană a apărut în ultima sa evoluție, cea de simbătă, într-o imagine pe care, fără exagerare, o putem numi de plîns. Vlăguită total, complexată pînă la ridicol, ignorantă ca un analfabet, speriată la culme de propria-i rătăcire, iată adevărul ilustrat simbătă, infinit mai dureros și mai semnificativ decît acel 0-4 cu care s-a încheiat partida. *Incontestabil că factorii care au creionat imaginea actuală a Crișului sînt multipli, unii vizibili pentru toată lumea, alții existenți după perdeaua ce ascunde viața intimă a echipei.*

Din rîndul acestora din urmă, să desprindem mai întîi prea puțin discutata problemă a antrenorilor. După primele eșecuri, Anton Ferenczi s-a retras prin demisie, motivul expus oficial fiind acela al oboselii nervoase. Fenomenul care a fundamentat explicația, a apărut însă prea brusc, ceea ce ne face să ne gîndim mai atent la acele afirmații cum că într-o conjunctură favorabilă, Ferenczi nu ar fi plecat. Se mai spune că înlocuitorul lui, Vlad, a adus mai degrabă disensiuni în sînul echipei, decît liantul necesar omogenității. Tot ce e posibil. Ceea ce putem afirma cu toată certitudinea este faptul că actualul antrenor nu stăpînește cel puțin mijloacele pedagogice, necesare mai cu seamă în clipele grele prin care trece echipa. Exemplul elocvent îl oferă tot meciul de simbătă. În pauza lui, cînd echipa, după ce jucase slab și era condusă cu 0—1, avea nevoie de tonicul unor sfaturi înțelepte, avea nevoie de calm și liniște, din vestiarul orădean răzbăteau acutele cele mai înalte pe care vocea lui Vlad le putea atinge. Ne gîndeam în acele momente dacă antrenorul orădean intenționa cu adevărat să schimbe în bine evoluția echipei sale sau dorea numai să dovedească „persoanelor" pătrunse în vestiar în virtutea unor drepturi discutabile, energia și puterea sa de convingere asupra unor elevi, înspăimîntați oricum de neputința lor. Mai poate surprinde, într-o asemenea situație, rătăcirea și mai accentuată în care i-am văzut pe tinerii fotbaliști orădeni în repriza secundă a meciului? Evident, nu!

Un alt aspect. Pînă la etapa de simbătă, lotul orădean a fost, după cîte am aflat, reunit timp de două săptămîni la o pregătire comună, care avea drept scop să-i facă „praf" pe adversari. Rezultatul a fost total opus. Jucătorii orădeni ne-au declarat — vădit nemulțumiți — că o asemenea optică despre pregătirea lor le aduce numai necazuri; devin ușor pradă irascibilității sau, dimpotrivă, apatiei, într-un cuvînt, lipsiți de personalitatea la care, cel puțin tinerețea, le dă dreptul. Am amintit acest aspect nu numai pentru implicațiile negative pe care le generează, ci și din intenția de a-l aduce în vizorul federației, care ar trebui să discute odată oportunitatea unor astfel de pregătiri comune.

În sfîrșit, dorim să mai relevăm un fapt relatat de unul dintre jucătorii de bază ai Crișului, al cărui nume nu-l dezvăluim pentru că nu acesta e esențialul. El ne-a spus că imixtiunea persoanelor foarte apropiate clubului, în treburile antrenorului, inclusiv în cea de alcătuire a formației, a devenit o realitate curentă. Și nu numai atît. Unele dintre „acele persoane" nu au nici o tangență cu problemele specifice fotbalului, mimează sentimente de dragoste față de echipă, dar nu-și slujesc decît interesele personale, într-un mod mai mult sau mai puțin legal. Afirmația jucătorului orădean (și asemenea poziții ar trebui luate deschis în ședințele clubului) se cere a fi cercetată cu toată temeinicia, pentru că dacă acesta este adevărul, e necesar să se adopte măsuri energice. Ca și în alte cazuri, acestea trebuie aplicate pe diversele planuri ale vieții și activității echipei, căreia îi lipsește, actualmente, climatul favorabil pe care l-a avut cîndva.

Nicolae SOARE

VIITOAREA ETAPĂ — 26 OCTOMBRIE

Pitești: **FC. ARGEȘ — C.F.R. Cluj**
Brașov: **ST. ROȘU — STEAUA București**
Bacău: **DINAMO — A.S.A. Tg. Mureș**
Constanța: **FARUL — DINAMO București**
Ploiești: **PETROLUL — POLITEHNICA Iași**
Cluj: **UNIVERSITATEA — CRIȘUL Oradea**
București: **RAPID — JIUL Petroșani**
Craiova: **UNIVERSITATEA — U T. Arad**

PITEȘTI. La cîteva secunde după autogolul lui Mareș, patru jucători de la Farul au rămas ca niște statui ale decepției.
Foto: S. BRAȘOVEANU

CONTRIBUȚIA EXTREMELOR, ÎN VĂDIT REFLUX

„O echipă fără extreme este aidoma unei păsări care încearcă să se înalțe cu aripile zdrobite" (ALBERT BATTEUX)

Nu încape îndoială că în actualul context al evoluției soccerului mondial, cînd suprafețele din imediata apropiere a porților sînt puternic fortificate, zona fundașilor reprezentînd o adevărată baricadă pentru atacanții adverși, apărarea poate fi dislocată și apoi depășită cu mai mulți sorți de izbîndă, în special pe laturile terenului.

Pe părțile laterale, purtătorii tricourilor cu numerele 7 și 11, numiți în trecut „mașini de centrat", astăzi jucători cu calități specifice absolut necesare din care nu poate lipsi o tehnică perfectă dublată de atribute obligatorii, de ordin fizic (ca d[illegible]ntă, forță, rezistență și în special viteză de reacție) pot acționa mai dezinvolt, avînd de depășit în general un singur jucător, fundașul advers. Nu întîmplător toate echipele preferă să-și aleagă tactica ofensivă îndreptată spre aripi, canalizîndu-și atenția către imaginarele culoare de la marginea cîmpului de joc, pe acolo pe unde se pătrunde mult mai simplu și mai eficace.

Ideea tratării acestei teme deosebit de importante și de mare actualitate, poate fi discutată acum cu și mai multă înțelegere, după ce am vizionat meciul România — Portugalia în care cele două reprezentative, deși jucau sub deviza „totul sau nimic", au prezentat [illegible] componența atacurilor lor aripi ale căror caracteristici erau altele decît cele ale extremelor pure. Folosirea lui Lucescu și mai ales a lui Dembrovschi a fost dictată mai mult de penuria de extreme valoroase, de meserie, decît de rațiuni de ordin tactic. Pornind de la această premisă, se pune în mod firesc întrebarea: **chiar nu avem extreme de valoare, care să facă față cu succes mai ales atunci cînd jucăm acasă?** Este întrebarea la care încercăm să răspundem în rîndurile care urmează, în lumina etapei de simbătă, urmărită de redactorii noștri „cu ochii" pe extreme și în perspectiva meciului cu Grecia, dar mai ales a dificultăților confruntărilor în care este angajată în viitor echipa reprezentativă.

Chenarul alăturat reprezintă sinteza observațiilor și notărilor redactorilor noștri în legătură cu evoluția extremelor celor 16 echipe divizionare. Din capul locului se poate observa cifric contribuția scăzută la acțiunile de atac a extremelor atît prin numărul redus de șuturi la poartă cît și al centrărilor. Această situație, de loc îmbucurătoare, poate fi ilustrată concret de exemplificări extrase din etapa de simbătă, asupra evoluției celor 32 jucători de pe acest post.

Dintre cele 9 extreme care au evoluat în meciurile de la București, cea mai bună impresie a lăsat-o rapidistul **Codreanu.** Acționînd pe o nare zonă de teren, el și-a depus andidatura pentru rechemarea în ot, acordîndu-i-se creditul unor sarini speciale, dar limitate. **Petreanu** ste un jucător plin de talent, care nsă nu depășește deocamdată pragul nivelului mediu. A făcut cîteva urse bune, în special atunci cînd u fost declanșate contraatacuri, terninate cu centrări corespunzătoare. a Steaua, după multiple încercări nereușite, **Manea** a evoluat de data aceasta promițător. Dispune de viteză corespunzătoare unei extreme, pasează și șutează acceptabil; în chimb este deficitar la centrări. Ștefăn[illegible]u, jucător improvizat în cest post, nu are temperamentul și viteza necesară unei aripi. Înlocuiorul său, **Naom,** este lipsit de forță i de viteză. În celălalt meci din Capitală, **Lucescu** s-a străduit să depună o muncă laborioasă în teren. Are meritul înscrierii unui gol. A centrat de 9 ori, cifră îmbucuătoare. În schimb a șutat numai de 3 ori la poartă. **Sălceanu** are tendința de a intra mult în teren, dînd posibilitatea apărătorilor adverși ă-și stringă rîndurile. A încercat poarta de 4 ori și a centrat și el uficient (7 centrări).

De la craioveni, atît **Martinovici** ît și **Bălan** n-au avut o contribuție ubstanțială în atac. Bălan dispune le calități [illegible] dar este deficitar la capitolul tehnică, iar Martinovici este ieșit din formă.

Dintre extremele echipelor care au evoluat în provincie, o impresie deosebită a lăsat **Naidin,** care are meritul înscrierii unui gol splendid din vole, ca și o contribuție deosebită la victoria Jiului. Prin jocul lor s-au mai făcut remarcați: **Sasu, Băluță, Grozea, D. Ene, Caniaro și Moldoveanu.** Au evoluat modest: **Cîrciumărescu, Moț, Jercan, Simionaș, Györfi, Peronescu, Fl. Dumitrescu** și **Macoi.** În schimb, găsim ca total necorespunzătoare apariția în formație a unor extreme care au fost prezente în teren numai cu numele. Este cazul lui **Cefan, Kassai, Schwartz, Adam** sau **Uifăleanu.**

TABEL REPREZENTATIV AL EVOLUȚIEI EXTREMELOR

	NATURA FAZEI	DREAPTA	STÎNGA
CENTRĂRI	PE SUS	25	30
	LA SEMIÎNĂLȚIME	21	11
	PE JOS	8	4
	ÎNAPOI, OBLICE, IDEALE	17	17
ȘUTURI LA POARTĂ	PE SPAȚIU	14	14
	AFARĂ	15	17

Gh. NERTEA

BUCUREȘTI. Portarul craiovean Oprea (excelent în meciul cu Dinamo București) blochează balonul la picioarele lui Lucescu
Foto: P. COZIA

CRONICA... FAULTURILOR UNEI ETAPE

LĂUDABIL: DINAMO BACĂU (2), CRIȘUL (3)
REPROBABIL: „U" CRAIOVA ȘI „POLI" IAȘI (CÎTE 21!)

Ați avut vreodată, dragi cititori, curiozitatea să numărați cîte faulturi se comit în decursul unui meci, de ce și în ce împrejurări? Noi am avut-o, firește și din obligații profesionale, pentru că ne interesează, de multe ori chiar în mod special, aspectul disciplinar, sportiv al întîlnirilor. Fotbalul este un sport în esență bărbătesc (deși a început să-l practice și „sexul slab", dar tot cu arsenalul de arme... masculine...) și regulile care-l călăuzesc nu exclud folosirea forței fizice. Bineînțeles, în limitele normelor permise, adică corect, fără tendința de a se obține în mod ilicit avantaje. În acest cadru se recomandă să se desfășoare meciurile, fie ele amicale, fie de campionat.

Se bucură de acest atribut jocurile actualului nostru campionat?

Simbăta trecută, cel puțin, cînd am urmărit și din acest punct de vedere cele opt întîlniri, ele au purtat, în general, amprenta unei angajări fizice în limitele îngăduite de regulament și principiile unei întreceri sportive. La această consultare am ajuns judecînd și după numărul infracțiunilor (faulturilor), comise, dar și după împrejurările în care au fost săvîrșite.

În total, în cele opt meciuri, au fost înregistrate 197 de faulturi (sancționate de arbitri, deci VĂZUTE de ei, pentru că în orice joc le mai scapă unul-două sau, pur și simplu, închid ochii...). Aceasta înseamnă **o medie de 24 de faulturi pe joc sau 12 pe echipă, ceea ce nu ni se pare că depășește, totuși** (deoarece, în orice caz, este vorba de o luptă pentru victorie) **o limită admisibilă.** Mai cu seamă că au fost notate și împrejurările în care au fost comise: marea majoritate în joc, în luptă pentru balon, fără altă intenție decît aceea de a intra în posesia lui. În nici unul din cele opt meciuri **NU AM ÎNREGISTRAT FAULTURI GROSOLANE,** intenții de **a juca omul și nu balonul,** nu am întîlnit acele acte de brutalitate respingătoare. Și considerăm că, măcar pentru etapa nr. 8, acest fapt a fost pozitiv.

Din acest punct de vedere (cum rezultă și din tabelul alăturat, foarte semnificativ prin detaliile cuprinse) o notă specială merită partida de la Oradea. Cele două echipe, spre cinstea lor, au înțeles să-și dispute cu sportivitate întîietatea, comițînd în 90 de minute doar 5 faulturi! De asemenea, sublinieri speciale se cuvin întîlnirilor de la Cluj și Petroșani.

Din tabel mai rezultă ceva:

- frecvența, constantă oarecum pe cele două reprize, a faulturilor;
- constanța apare și în raportul faulturilor comise de gazde și oaspeți: 95 primii, 102 secunzii;
- negativ jocul craiovenilor și ieșenilor, care au comis cîte 21 de faulturi!

Din observațiile făcute la cele opt meciuri a rezultat că atacurile neregulamentare n-au fost generate de o eventuală scădere a potențialului fizic. Dimpotrivă, echipele au terminat destul de bine jocul din acest punct de vedere. Petrolul, de pildă, a avut suficiente resurse de a egala și a fost și la un pas de victorie. De asemenea, Rapid — mai ales — și Steaua au forțat jocul în final. Deci nu aceasta a fost cauza, ci altceva, și anume:

● EVOLUȚIA SCORULUI, cum s-a întîmplat și în jocurile de la București **(Dinamo—Universitatea Craiova** și **Rapid—Steaua)** sau de la Arad și Iași. La **Dinamo—Universitatea** faulturile s-au produs la început, cînd scorul era 0—0 și la egalare (1—1), cînd oaspeții au „tras" pentru un rezultat favorabil (de altfel, în ultimele 30 de minute ei au comis 8 asemenea infracțiuni). În cealaltă partidă din București, neregularitățile au apărut la egalare (2—2), care a produs o oarecare nervozitate mai ales în rîndurile feroviarilor. La Arad, Petrolul — pregătit pentru un joc pe contraatac (obișnuit în deplasare) — s-a apărat strîns la început (6 faulturi la 0—0) și imediat ce a egalat (7 neregularități la 1—1), cînd de altfel și U.T.A. a săvîrșit 6, forțînd rezultatul. Aici se găsește explicația celor 13 faulturi din ultimele 20 de minute.

● STAREA DE SPIRIT SPECIALĂ, ca la Iași, unde — oricît de curios ar părea — gazdele au comis 6 faulturi (tot atîtea cît și oaspeții) în primele 15 minute. Doreau însă foarte mult prima victorie din acest campionat, așa că... Iar cînd brașovenii au început să atace periculos (la 0—2), ieșenii au ripostat mai „energic", adică... 7 faulturi față de 2 ale oaspeților! Cu alte cuvinte, tot o stare de nervozitate.

În această atmosferă generală sportivă, subliniată de etapa a VIII-a, au existat însă cîteva nume (**Olteanu** — Steagul roșu, **Stoica** — Farul, **Ivan II** și **Pigulea** — F. C. Argeș, **Dumitru** și **Pop** — Rapid, **Dumitriu** și **Voinea** — Steaua) care, fără să sară peste cal, au avut totuși momente de lipsă de stăpînire de sine. Intervențiile arbitrilor, însă, i-au temperat la timp, astfel că jocurile n-au degenerat.

Să sperăm că și etapele viitoare se vor menține în nota aprecierilor de mai sus.

Petre GAȚU
Mircea TUDORAN

Echipele	R. I	R.II	T.
U.T.A.	5	6	11
Petrolul	8	9	17
Rapid	6	11	17
Steaua	4	6	10
F. C. Argeș	5	8	13
Farul	5	6	11
Dinamo București	6	6	12
„U" Craiova	9	12	21
„U" Cluj	5	5	10
C.F.R. Cluj	7	5	12
Crișul	1	2	3
Dinamo Bacău	2	0	2
Jiul	5	3	8
A.S.A. Tg. Mureș	8	3	11
Politehnica	17	4	21
Steagul roșu	11	7	18
TOTAL	104	93	197

PETROȘANI. Naidin sare mai bine decît Toth și trimite mingea peste apărătorul mureșan.
Foto: A. DULA

LA U.T.A. SE CONTUREAZĂ UN CONFLICT „ECHIPĂ-ANTRENOR?"

Amintirea acelui trist 0—8 de la Varșovia este încă dureros de trează în memoria tuturor iubitorilor fotbalului, dar în special a suporterilor arădeni. O dovadă elocventă o constituie și numărul redus al celor prezenți la meciul cu Petrolul (circa 5.000 spectatori!). Ni se pare fără temei explicația președintelui asociației sportive U.T.A., N. Bretoteanu, care considera că lipsa spectatorilor este legată doar de faptul că meciul s-a disputat într-o zi de lucru. „Dacă s-ar fi jucat duminică, stadionul ar fi fost arhiplin", susține dînsul. Din discuțiile purtate cu o serie de iubitori ai fotbalului arădean, adevărul a ieșit la lumină: „Coșmarul Legia" ne ține departe de stadion. Anul trecut au fost programate meciuri și miercurea, dar stadionul era înțesat. Aveam pentru ce să venim, să ne susținem fierbinte echipa. Acum..."

Repercusiunile, cum era și de așteptat, s-au transmis acut și la nivelul echipei, angrenînd toți factorii, de la conducerea clubului, trecînd pe la cei doi antrenori, N. Dumitrescu și I. Reinhardt și răsfrîngîndu-se în semnificații amplificate la fiecare jucător în parte. Sudura sufletească, relațiile de prietenie, ce caracterizau pe jucătorii U.T.A.-ei, sînt acum pe cale de a se destrăma, neseriozitatea atît în teren cît și în viața particulară punîndu-și puternic amprenta pe calitatea jocului.

Meciul cu Petrolul a reliefat toate aceste aspecte noi. Eforturile vădite ale textiliștilor de a menține rezultatul, în special după pauză, cînd petroliștii atacau extrem de periculos, veneau ca o urmare firească a unei căderi psihofizice a întregii echipe. Discrepanța dintre compartimente, fisurile din apărare, ca și nesiguranța portarului Moricz s-au răsfrînt în jocul echipei.

Ce cauze au generat o asemenea stare de fapt?

În ședința de analiză a meciului de la Varșovia, unde după o asemenea înfrîngere vina o purtau deopotrivă toți jucătorii, a fost găsit totuși un țap ispășitor: antrenorul N. Dumitrescu l-a numit pe portarul Gornea vinovatul nr 1. E adevărat, ce scuze să mai ai, ca portar, atunci cînd ai primit 6 goluri? Dar faptele de pe teren au arătat că el a făcut tot ceea ce i-a stat în putință ca mingea, șutată cu sete de atacanții Legiei, de la numai cîțiva metri, să nu intre în poartă. Oare fundașii U.T.A.-ei nu poartă nici o vină? Ce mai poate face un portar cînd se pomenește singur, față-n față cu cîte un atacant advers? Ca primă sancțiune, probabil și datorită discuțiilor contradictorii cu antrenorul N. Dumitrescu, Gornea nu a fost introdus în formație. Oricum, el ar fi avut dreptul să apere măcar poarta echipei de tineret. Oare nu tot echipa U.T.A. ar fi în cîștig dacă Gornea ar avea continuitate în pregătire? Un alt jucător pe care antrenorul nu-l are la suflet, este extrema dreaptă Șchiopu. Deși joacă de cîtva timp numai la tineret, unde meci de meci se face remarcat, scandările tribunelor care cer ca Schiopu să fie introdus în prima echipă, rămîn fără ecou la antrenorul arădean... Oare Schiopu nu are nici o contribuție la cîștigarea titlului de campioană?

Iată că nervii au pus acum stăpînire și pe calmul merituosului antrenor N. Dumitrescu. Ignorarea tuturor ideilor sau sfaturilor primite de la conducerea clubului, ranchiuna purtată jucătorului X sau Y, ca și duritatea unor măsuri luate de unul singur, se repercutează puternic la nivelul jucătorilor (care discută pe ascuns între ei) și se răsfrîng, apoi negativ, în jocul echipei. O asemenea stare de fapt nu poate decît zdruncina moralul echipei, nu poate face decît să fie dat uitării meritul unei campioane.

Numai cu principialitate și discernămînt în luarea unor măsuri, numai într-o atmosferă sănătoasă de lucru și de bună înțelegere între toți factorii care concură la bunul mers al echipei, degringolada formației textiliste poate și trebuie să fie stopată.

Gh. N.